

<p>Najtrdnejša in najbolj dolgotrajna, občajno pa tudi najbolj iskrena prijateljstva se sklepajo v načilih najbolj zgodnjih letih. Študi nas kasneje številjenje pelje po različnih poteh se s starimi prijatelji vedno počutimo sproščeno, saj nas jemljejo takšne kot smo (bili), z neobremenjeno sedanjostjo in s skupnimi spomini na marsikatero dogodivščino in vragolijo. S starimi prijatelji smo lahko to, kar v resnici smo; brez maske in sprenevedanja, saj o nas vedo toliko kot mi sami in to dobre in tudi manj dobre stvari.</p> <p>Nikoli ne moremo natančno vedeti, z datumom in uro, kdaj se je neko prijateljstvo rodilo in kaj natančno je tisto, kar ga je sproščilo. Morebiti je lačje ugibati o dragocenem lepilu, ki drži prijateljstvo skupaj in ga ne moremo kupiti v trgovskih centrih, kjer ponujajo vsemogoče nadomestke za tista dragocena občutja zadovoljstva in trenutke sreče, ki jih ne znamo več sami najti in mislimo, da nam jih bo načel denar.</p> <p>Pa vendar lahko z zelo veliko natančnostjo povem, kdaj in kako so se pričele tkati vezi med Društvom SVZ in ljubitelji okrasnih vrtov iz sosednje Hrvatske. Bilo je 19. maja 2007 v Botaničnem vrtu Ljubljana, ko so boljšak prvi organizirali člani tega društva. Če kmalu po odprtju je do moje mize pristopila svetlosa gospa in se s hravkim naglasom zanimala za moje iskrivke. Najprej sem mislila, da jo zanima neka natančno določena iskrivka, ampak čelela je imeti kar cel moj zaboljek. Priznam, da prvi hip nisem vedela, ali ji naj ustrezam ali ne, zato sem se začela z njim pogovarjati. Predstavila se je kot Vlasta iz bližnje Hrvatske, beseda je dala besedo, zaboljek z iskrivkami in marsikaj drugega je romalo v zavetje pod mizo, klepetu se je pridružil če Vlastin moč Gordan, potem gospa v vijoličnem klobuku in jasno, sledilo je povabilo na ogled načih vrtov.</p> <p>In se je začelo. Izmenjava mnenj, izkušenj, obiskovanje načih dnevov odprtih vrat in njihovih okrasnih vrtov, kjer smo imeli kaj videti in občudovati. Kljub temu, da se če danes srečujejo s podobnimi problemi, kot smo jih imeli pri nas, preden smo odprli meje v Evropo, so jih in jih če uspešno rešujejo. Saj vemo, da ko hočemo imeti neko rastlino, nihče med nami ne poznameja in ovir. Kasneje so se nači prijateljično včlanili v društvo in tako če utrdili vezi, ki jih negujejo z vsakoletnimi vabili na oglede in obiske njihovih vrtov v bližini meje in tudi v Dalmaciji.</p> <p>Jadranka, Vlasta, Vesnica, Bea, Ante, Gordan, Darko, Mirjana in vsi ostali; veseli smo, da se poznamo in smo velikokrat skupaj. Ljubezen do rastlin, lepih vrtov in dobre misli nas društvo in dokazujejo, da meje niso pomembne in da je pomembno samo to, kar čutimo v srcih.</p> <p></p> <p>Tekst in fotografija: Alenka Gorza</p>